

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Smolerjez knižničiszczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

18. njedžela po šwjatej Trojizny.

Šjew. šwj. Jana 12, 7—12.

Stary šwjedzeń Michała so jeno hišćeje tam a šem po Sserbach zyrkwinszy šwjeczi. To je wobzarowacž, pschetož wón ma wulku wažnosć ja nasche kšesczianšte domjaze a zyrkwinske žiwjenje. Budžemy tola psches tutón šwjedzeń rošwuczeni, kajtu wažnosć ta wuczba wo šwjatnych jandželach ja kóždeho wěrjazeho lubosnje posćicza, hdyž naš Bože šłowo rošwuczuje: „Nješku woni wschitzy šlužobni duchoyo, pšplani na šlužbu tychšamnych dla, kiž budža šbóžnosć herbowacž?“ Hebr. 1, 14. Ubo: „Jandžel teho šnjesa lěha so wokolo tych, kotřiž so jeho boja, a wutorhnye jich“. Šf. 34, 8. Ubo: „Wón je šwojim jandželam pschifasat twoje dla, so bychy cze šakhowali na wschitkich twójich puczach; so bychy cze na rukomaj nješli, a ty šwoju nohu wo kamjeń nještorcził.“ Šf. 91, 11—12. A njeje dha ja kóždeho nana a ja kóždu macž wutrobny troscht a głuboka radosć, hdyž Jesuša rěcžo šlyšchitaj: „Šłajcže, so byšcže tych mólcžkich žaneho nješazpili. Pschetož ja praju wam: Šich jandželjo w njebješbach widža štajnje to woblicžo mojeho Wótza w njebješbach“. Matth. 18, 10. Naschim wótzam je so potajkim wot šastaršku šem na tutym dnju pať wo šchlicže a dobrotach šwjatnych jandželow, pať wo šnjesowym žohnowanju w džěcziwoczehnjenu a kšesczianštej pschifšluchnosći, šo šwěru po šnjesowej woli po nimi horjebzacž, přědowalo. Tak šu woni kóžde lěto š najmjeńšcha juntrócž na wyšoko wažne

wězy dopomnjeni byli. Ale fak přědtko nětk, hdyž šo bohuzel tón rjany stary šwjedzeń wjazy nješwjeczi, šo na tute wažne křuchi kšesczianšteje wuczby ludžo njedopomnja. Ale hdyž tež my šo nješwěrní cžinimy, dha tola Bóh a jeho šwjeczi jandželjo šwěrnje tu staru wóynu š tym starym šmijom ja naš a nasche džěczi dale wjedu, so bychmy my napošledku dobyli a pschewinjenje wobšhowali. Šak je šo tuta wójna najpředy w njebješbach mješ Michałom a mješ tym starym šhadom wjedła, to powjeda nam nasch tekst. Wěšo wjele wo tym nam pschezo hišćeje potajne wostanje hacž do dnjow polneho dopjelńjenja. Šene pať je wěšte: Ššwětlo dobywa nad cžemnosćžu, a tehodla je tež nascha wěra to dobycže, kotraž je šwět pschewinyla. Šchtož tón profeta w duchu widži, mjenužy tu wóynu mješ šmijom a Michałom, to šo pschezo hišćeje pola naš wospjetuje. Tehodla:

Ta wójna mješ jandželemi pschifšlad nascheho bėdženja na šwěcže. Šladajmy
1. na tych wojowarjow, 2. na to dobycže, a šlyšchmy
3. tón dobywarški šhěrlušch.

I. 7. šcht. „A wójna šo šbėhnu w njebješbach“ atd. Ššwjedzeń Michała pokasuje a wjedže naš do wyschšich štronow wulkeho šwěta, horje š jandželam. Tež woni bėchu, kaž wschitko, šchtož Bóh štwori, dobri. Ale jedyn džěl wot nich bė wot teho šnjesa wotpadnył, kaž pošdžišcho šadam do hřěcha padny. Wójmoda abo šěrschta dobrnych jandželow w naschim tekšcže je Michał; jeho mjeno hižom škwali Boha, pschetož wono rěka na šerbški: Šchto je kaž

Bóh? Wóiwoda abo fěrschta slych jandželow je czert, kiž so prascha: Schó je kaž ja? Kaž mjes wohnjom a wodu, tak njeje žadny pokoj mjes dobrymi a slymi jandželemi. Nasch Michał pak, tón Boži wojowar, wot kotrehož je tamny fěrschta dobrych jandželow jenož wobras, je tón hižom w starym satonju widžany a wopiřany rjeł, Ps. 45, 4., a Daniel wěšczi wo nim w 12. st. 1. scht.: „W tym-řamym čařu budže tón wulki fěrschta Michał, kiž psched twojim ludom steji, stanyč; pschetož čař budže tak srubny, hač był njeje, dofelž ludžo řu byli do teho čařa. W tym řamym čařu budže twój lud wumoženy, wřhitzy, kiž w knihach řapřani steja.“ To je tón Boži Ssyn a Marijny, tón ryczet nascheje řbóžnosće, tón kral njebjěřow a semje. Jeho pschecziwnik wot spoczatka je tón czert, kiž čyřsche byčž kaž Bóh; pschetož hordosčž je jeho lósch a tón jěd, ř kotrymž wón zřly řwět řajědojčja. Wón hani řurowje řesufa a wřhitřich tych jeho, řnje wobřtajnje njerjad na řhryřtuřowu rolu, nacřini rořtorři a pořtorři w zřřtwi teho řnjeřa a by čyřł najradřcho wřhitřko řpowalečž. — „A tón wulki řmij bu wucřiřnjeny, tón řtary řad, řotre muž řělaju czert a řatan, kiž zřly řwět řawjedže; a wón bu čřiřnjeny na řemju, a jeho jandželjo buchř ř nim čřiřnjeni“. 9. Scht. S tym řo wupřaji: W njebjěřach je ta wójna řkónčžena, na řemi pak traje to bėdženje hiřchčž dale. Tu je njerjad mjes pschėřzu, řu řornjatkř mjes pluwami, řkoto a brudy hiřchčž w hromadže. Tu maju řcheřčžijenjo hiřchčž řo bėdžičž ř czertom, je řwětom a ř čžłom. Čžert řhodži wokoło, hačž runje tež niz, kaž řtare řajři nam powjedaju, a pŕta, řohož by pőžřjek. Wón ma řwoje polo pola džėčžoch njewėry jako czert hordobny, řhanja, řakomřtwa a řurwarřtwa. „Wón jara mőžny je a ma dořčž leřnosčž, tu pschėř njoh' ničřto njeje.“ Wón řčžini nam řhanje ř pravdže a pravdu ř řhanju. Řotřiz řemu pschiwřřowaju, čžělaju psched řwětłom, řurwja ř hřchom a maju towarřtvo ř njekničřomnymi řkřtkami čžėmnořčž a hidža ewangelijon. — Řohabořařni maja řo dale bėdžičž je řwětom. Řobožnyř njenujzy řjesbőžni widžičž njemőža. Řehodla řim wřchelle řamjenje na pucž řkladu, řhanja řich, řytaju řim řchřodžičž na čžėřčži a na řuble, tež řamo na řiwjenju, hđžėž mőž ř temu maju. — A napořbledřu maju tež džėčži Bože řo ř čžłom bėdžičž, pschetož to maja wone řamo na řebi. Sly řorjen hřchřa teži hiřchčž w nich. Řtaremu hadej w nař rořtu, hđžėž na wachowanju pobřachuje, řtajnje nowe řłowny. Čžło pőžada pschecziwo duchř a duch pschecziwo čžłtu. Řodla čžėhrijenja hore je wabjenje dele. Ale tón řmij w nař njedřrbi dobywacz. To wucři nař

II. To dobyčže řMichałowe. „A njedobychř, tež řich męřto njebu wjazy namafane w njebjěřach. A tón wulki řmij bu wucřiřnjeny atd.“ Kaž tudy řMichał w njebjěřach, tak je řhryřtuř czerta na řemi pschewinřł. Řako tón řtary řad jeho do pŕaty řłó, rořtepta wón řemu řłowu. Řako wón ř heli dele řtupi, je wón palmowu řalosř do- byčža w řkraleřtwje řmjercžž posbėhnył. Řako wón hore řtany, je wón řmjercži mőž wřal a řiwjenje a njeřachodnosčž na řwětło pschijněřł. Wřota hele je wón pschewinřł. Řeho dobyřki řu nęřł nasche. Wny řhwalimy řo dobyčža nad hřchom, řmjercžřu a czertom. Řad hřchom, pschetož hřchřa wina je wodata, je řatepjena w morju wėčžneje řnady. Duschř je wot wřhitřich řasanosčžow w řolmach lubosčž, kiž řo ř ranow Řumozniřa na řolgatha řbřla, wu- řjedžena. Řaschř dřařta je wumřta w řrwi řehnjecžja.

Se řyčřow hřchřneho lóschřa wupomřa nam řhryřta ruřa. Wny hřchřej dale wjazy njeřřuzimy. — Wny dobywamy nad řmjercžřu. Wona nam wjazy njeje řkralowa řtrőželow, ale luba pőřelnicžřa ř wőřowřřeho domu. „Dha čžahnu řmėrom ř tebi, kiž ty“ atd. „Mőj řesuf řiwny ř rowa řtanje, řchřto“ atd. „Moję řiwjenje řny, řhryřchčž, řmjercž je moję“ atd. — Wny dobywamy nad czertom. Řerschřta řwėta řaneje mozy a tež řaneho džčła wjazy nad nami nima, pschetož ř řesufowej řrwju řmny do řnihow řiwjenja řapřani. Řako řesuf w puschijnje ř czertej řjekny: „Šbėhř řo wote mnye, řatano!“ dha bė to tež řa nař dobywanja řapoczatř. Řako čžercži tež tym wucřobniřam poddani buchř w řesufowym mjenje, dha bėřche to dalřche dobywanje. A jako tón řnjeř řam na řchřizř řawoła: „Dořonjane je!“, dha bu to dobyčže hačž ře řkónčž dowjedžene. A hđžž junu czert budže čžiřnjeny do řesora, kiž řo ř wohenjom a ře řchwablom pali, a wumřasany ře řto řjekřasami, dha budže to dobyčže řjawne pschede wřchėm řwětom. Mjes tym mőž wřchř hiřchčž czert řnjeřowu wőřadu pschėřčžė- hačž a třřchicž: řhryřtuř je pak pola tych řwojich wřhitřke dny hačž do řkónčženja řwėta, a tutón njebjěřti řMichał je řhlyniřchi dŕžli czert. W jeho řroni mőžėřch tny pschecziwo wřhitřkim nadbėhowanjam řřeho njepschecžčła řtacz. Řeno tón pobleži, kiž řo řhryřtuřřa wotřjeknje a řotrehož wutřoba hřšdo czertowřřich mřřłow a lóschřow wostawa.

III. „A ja řhlyřchach wulki řłóř, kiž dčřche w njebjěřach: Řęřł je řo wopokřařo“ atd. To je tón doby- čžėřřki řhėrluřch zřřtwje, kiž je pschewinřł. Řiebjěřřa řza wot tuteho wulřeho řłóřřa, hđžž řesuf pola řukaschř w 15. řtawje dwojzy řřaji: „Wono budže wjeřele psched Božimi jandželemi a psched dčžewjecz a dčžewjeczđžekacz prawymi nad jenym hřchřnikom, kiž pokutu čžini.“ Řajřke wjeřele to budže nad millionami duřchow, řotrež w bėhu řėtř- řtotetřłow a řėttřřazow pschėř wulřeho řerschřtu řMichřla řesufa řhryřtuřřa řu wutorhrijeni a wumozeni ř řhłamy a pařorow wulřeho řmija! „Čžehož wutřoba je pőřna, to dže pschėř rőt.“ Řehodla dŕřbjřla řhwalba dobywřřa nad dobyčřom tak wulřa byčž, řo řo pschė wřchė njebjěřřa a pschė wřchřn řwět pschecziřchčži, a wotmjeřłnyčž pak dŕř- bjřke te jebate hubny, řotrež pschecziwo temu prawemu řėčžř, řotřnyž nař wřhitřich prawnyř čžini. Wokoło nař je ta mřččžel řwėdřłow ře řwojimi řhėrluřchřmi, a junu budžemy tež mny řobu dčžł bracz na dobyřnym řkraleřtwje řkřřnosčž, hđžž řdŕřchowanje řtworjenja wotmjeřłnje a řkřřna řwoboda dčžčži Božich řařwita.

Tak wojumy to dobre wojowanje wėřny, řapschiminymy to wėřžne řiwjenje, řo byčřmny w mozy naschego njebjěřřeho řMichřla to dobyčže dobyřli a nař ničřo njedžčłilo wot lubo- řčžž Božeję, řotraž je w řhryřtuřřu řesufřu, naschřm řnjeřřu (Řomřł. 8, 31—39), a řotraž řo řaložřa na řesufowu řmjercž a dobyčže. Ř njemu řo ja wołam we wėřje. Wón řdžerži řwoje dčžčžo a herbřu w mėřje.

Řamjen.

K. w B.

Řslužba řwjatnyř jandželow.

(Řikřor ře řtrauř.)

Řłóř: Řřchřidž tny řudži řbőžniřo —

Řobu řhřla njebjěřřa

Čherubim a řeraphim —

Řwėžnu řhwalbu řanoschř;

Řoža čžėřčž je řluzřba řim

Řřwjaty, řwjaty, řwjaty řny!

Čži kaž wėřny, řłomjenja

Řkřncži řich řłóř řhwalobny.

Řožu wołu řkónčžja.

Wobdźiwacź móž Snjesowu,
Zeho skutkow krašnotu,
Čžinicž, sčtož wón pschifaže,
To jim šama šbžnosć je.

Riž ty jich wsčhem t službje dasch,
Kotrychž w šwojej hnadže masch,
Daj jich wójstu kóždy čas
Lěhacž šo tež wokol' naš.

Njech naš šwěru schtituja,
Šdnyž nam hrošy šlobota,
Šdnyž šty šwět, haj djabol šam
Šošydlu tu wlecže nam.

Njech šo hrěšćni pokucza,
Šandželjow t tym šwjěšela;
Daj, šo žadny njecžini,
Ščtož tych šwjatych wurudži.

Lubosć, džělo jandželste,
Nam wsčhem pschifasana je;
Na tej čžin' naš bohatty,
Šandželam t tym podobnych.

Žesu, Duchu šwojeho
Daj nam w šmjercži dostacž šo,
Šo naš ruka jandželsta
Čžišće nješe do njeja.

Šurij Bróšf.

Wjecžor.

Mjelš knježi tu a druhdže,
Šso šmērli minychu;
Duž jandželjo nětk wschudže
Wschēm fromnym na štraž du.
Nětk po wsčěch krajach ludži
Móž kryje čžěmnita —
Šlož wot šo, sčtož čže rudži,
Ščtož dušchu pocžeža!

Šawět čžišće wotpocžuje,
Šolk jeho wosjelny,
Špi, sčtož jón šwjěšeluje,
A horjo woczichny.
Njech šwět čži róže budži,
Njech čžernje wukhwa —
Šlož wot šo, sčtož čže rudži,
Ščtož dušchu pocžeža!

A šy-li šhrěšćil t nowa,
Dwěl w dušchi njebudž šej;
Šlej, dušchu hnada šhoma,
Čže šmyje Šhryšta frej.
Tež na teho, liž šbudži,
Našch pašty špomina —
Šlož wot šo, sčtož čže rudži,
Ščtož dušchu pocžeža!

Nětk na njeju tam steja
Wschě jašne hwěšdžicžki,
Čžět šwoju čžicho džēja,
Riž Wóh jim wotewri.
Tež tebi wón pucž šbudži,
Čži psches nóz pschewod da —
Šlož wot šo, sčtož čže rudži,
Ščtož dušchu pocžeža!

K. A. Fiedler.

Klink pjenjes.

W tymšamym domje, hdžež něhdy bydlach, běšće stara žona žywa; po mojim šdacžu bě wona jałmožniza. Mi husto někažke klineženje nadpadowašće, kotrež šašlyšchowach, hdyž pola jejnych duri nimo šhodžach. Šako tehodla jedyn džěit čžicho štejach a šedžbliwišcho pošluchach, sčto to je, jejna šužodžina pschistupi a mjelčžizy prajesčće: „Wona šwoje pjenjesy licži. To wona wob džěit hušćizišcho čžini. To je jejna modlitwa a najlubšcha nutrnosć.

Šlicžo rjenišće ša jejnej starej wušchi njeje, dyžli tónle klink. Wš dyrbjeli jeno widžecž, šak wona psched šwojej kožanej móšćnju na kolenomaj klecži a te tolerje po rjadu t njeje čžaha! Šak šo wona t šwojemu pschibohej modli. A hčnyž to klineženje na šwilku pošastawa, dha wobhladuje šebi wona lubosćiwje tón abo tamny tolet, kotryž šo jej wošebje špodoba, košchi jón a licži dale. Wona je prošćenje derje rošymika a pěčnu šummu hromadu šwjedka. Ale wona šo pschi tym njenasčžuje; wona je wohidnje škupa.“

W katechizmje podarmo nješteji: „Niz se šlotom abo se šlēborom, ale se šwojej šwjatej a drohej šwju, a se šwojim nješawinowatym čžěpjenjom a wumrjecžom.“ Šak někotry budže šo na šonzu šjebaneho widžecž, kotrehož najwšchšće běchu jeno wšboke pjenježne šumny! Šak hróšnje prošdne budže potom jeho žiwjenje, kotrež žane horn wot škota njewupjelnja! Njech wón potom hišćče to jenicžke wumoženje šapschimnje: „Niz se šlotom abo se šlēborom wumoženy, ale t jeho šwjatej, drohej šwju!“

A Wóh wobarnuj naš psched kóždym njeprawym pjenježkom w našchim wobšedženštwje, wošebje psched kóždym, kotryž šhudemu t wsčědnemu šhlěbei pobrachuje, hdyž šo wotčehnje, a psched kóždym kroschom, kotrehož je nam žel, widžimy-li šhudeho w jeho nušy!

F.

Sšerbowka.

Šistorišta novella wot Š. Šiduža. Šešerbšćčžil K. A. Fiedler.

(Šofracžowanje.)

XVIII.

Šrudna šedžesčće Maška wjecžor, kotryž pschedštejazyš podawšam šlēdowašće, we šwojej štwje a na blišli lěš a tam natwarjene štany šhladowašće. Čžucžiwosć wopušćčženosće njebě ju hišćče ženje šak móžnje šapschijała, šak nětko; pschetož móžesčće wón wažicž, ju šašo wopštacž, tón štrašćny pucž hišćče ras nastupicž, šizž bě jemu nimale šmjercž pschijnješl? Šana čžlowiška dušcha njebě ša žyly džěit t njej wobšhadžala, žadny čžlowiški šup šo jejnemu wopušćčženemu pschěbnytkaj bližil. Mašy wušbnytk jědže bě hižom rano šyrowany, a šokšl šwoje prawo žadašće. Šalošny podhlad w njej nastawašće: „Mi šahłódnicž dadža, jeli nochžu Mó, radšcho šmjercž dyžli hanibu! Ša! a tu šo na to dopomnijam, sčtož mi Šiegmund do wucha šchepny: mam hišćče šredšl t šatrasćnemu wjecženju a móžu t nim špěšćnu šmjercž ša pomalšchu a bolosnišchu šebi wukupicž. Dženša w nožy čžžu hišćče ras drěmacž špštacž; jutije dyršju škutkowacž, abo ja šym šhubjena.“

Wona t wotnom won t lěhmu Šužitow pošlada. Šedny woheš ša druhim tam hašny, w hrodže bu wscho čžma a čžicho, a wona šo na šchpundowanje lešny a bóršy twjerdže wuštny. Šižom do šwitania ju špěw Šužitow wubudži. Šoškozšiwšchi šo njemalo špodžiwawašće, šo šo džěit hišćče nješchěri. „Ženje Šužitajo šwój špěw šak šahe nješanješechu“, wona pschi šebi rjekny; „ščto ma to na šebi? Najšterje ščžinja dženska šwój naběh na tuto měšto hrěcha a pošlócženja; moje wumoženje šo bliži!“ Šola jena šchtwórcžhodžinka po drohej šašdže, a žadny naběh šo nješta; šlónzo ššhadžesčće, a Maška myšlesčće pschicžinu šomdženja pošnacž: Šužitajo Wóže wotšasanje dostawachu.

Wona bě hišćče do napohlada tuteho šwjateho šutka pošnórjena, jako šo šrute šupy na škorridoru šlyšćecž dachu, kotrež hacž t jejnym durjam pschidžechu. Někotre wotomiki bě wscho šašo čžicho; potom buchu ryhele wotšunjene, durje rošhladnje wotewrijene, a nuts šastupi młody muž, kotrehož wuštej hubje a lešnej wocži malo čžělnosće pscheradžesčtej. Šjanošć našesčće Ššerbowki šak móžny šacžičćč na njeho ščžini, šo šak škuššany štejo wosta.

„Ščtoha pola mje poštacže, knješ Šeinharšo?“ šo Maška wošrašča.

